

Arrest

nr. 138 044 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
                      2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen respectievelijk van 18 juni 2014 en 7 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gelet op arrest nr. X van 28 oktober 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 11 december 2014 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat M. WARLOP en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van de heer (M.H.A.B.):

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Nasseriyah (provincie Thi-Qar), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. In 2009 zou u zijn aangesteld als politieagent in het kantoor verantwoordelijk voor het zuidelijke deel van Al Thawra wijk, Nasseriyah. Op 28 september 2010 zou u voor het eerst zijn bedreigd. U zou een dreigbrief hebben ontvangen van de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) waarin stond dat u uw werk bij de Iraakse politie moest stopzetten en dat u uw stad moest verlaten. Enkele dagen later, op 1 oktober 2010, zou u Irak hebben verlaten. Op 13 oktober 2010 diende u uw eerste asielaanvraag in België in. Na uw vertrek uit Irak zou uw echtgenote (C.J.S.) (O.V. 6.704.227) verhuisd zijn naar een huurhuis in de wijk Hay Hour in Nasseriyah. Op 25 oktober 2010 zou u echter een telefoon van uw echtgenote hebben gekregen met de boodschap dat jullie dochter, (J.), werd ontvoerd. U zou hebben besloten naar Irak terug te keren om dit probleem op te lossen. Er zou immers losgeld zijn geëist en daarom zou u jullie huis in Nasseriyah hebben moeten verkopen. Op 12 november 2010 zou u naar Irak zijn teruggekeerd en op 20 november 2010 zou (J.) zijn vrijgelaten in ruil voor het losgeld. Op 25 januari 2011 zou u opnieuw bij de politie aan de slag zijn gegaan. U zou echter op 19 december 2011 opnieuw een dreigbrief van AAH hebben ontvangen waarin werd geëist dat u uw werk en woonplaats verliet. U zou hierop hebben besloten met uw ganse gezin Irak te verlaten. U zou op 23 december 2011 samen met uw echtgenote en twee kinderen uw land hebben verlaten. Op 2 januari 2012 diende u uw tweede asielaanvraag in België in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 15 oktober 2006, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen (J.) en (R.), uw huwelijksakte, de klacht ingediend naar aanleiding van de ontvoering van uw dochter, twee dreigbrieven, uw politiebade, foto's van u aan het werk als politieagent en documenten ter bewijs van uw terugkeer naar Irak. Verder legt u ook een kopie neer van het verkoopcontract van uw huis, een laissez-passer afgegeven door de Iraakse ambassade in Brussel en een verzendingsbewijs van DHL.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden bemerkt dat uw verklaringen over het werk dat u als agent bij de lokale politie in Nasseriyah zou hebben uitgevoerd op verschillende punten tegenstrijdig, vaag en weinig doorleefd zijn. Uw ontoereikende verklaringen hierover maken dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid ervan.

Zo zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uw job bij de lokale politie verkreeg maar weinig sluitend.

U meent in dit licht dat u via een tussenpersoon, aan wie u een grote som geld had betaald, deze job bij de politie had kunnen bemachtigen (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Gevraagd wie deze persoon was, meent u dat hij een klant van u was toen u als taxichauffeur werkte en dat u op die manier met hem in contact was gekomen (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Wanneer uw echtgenote echter wordt gevraagd hoe u aan uw job bij de politie was geraakt, weet zij helemaal niet te verduidelijken via wie dit was gebeurd of hoe u met die persoon in contact was gekomen (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 6-7). Meer nog, uw echtgenote beweert dat u op dat moment werkloos was. Wanneer haar dan expliciet wordt gevraagd naar de verschillende jobs die u reeds had beoefend, maakt zij er op geen enkel moment melding van dat u ooit als taxichauffeur zou hebben gewerkt (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 7). Dit valt echter helemaal niet te rijmen met uw verklaring twee à drie maanden lang als chauffeur te hebben gewerkt en dat de slechte omstandigheden waarin u als chauffeur moest werken net een aanleiding waren voor u om van job te veranderen (gehoorverslag I CGVS, p. 5, 14 en 16). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid dat uw vrouw misschien was vergeten dat u niet werkloos was of dat uw vrouw zich dat niet kan herinneren (gehoorverslag II CGVS, p. 17), is helemaal niet afdoende. Ook de verklaring van uw echtgenote dat zij taxichauffeur zijn niet beschouwt als een beroep (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p. 4), kan bezwaarlijk als aannemelijk worden aanvaard. Dat jullie verklaringen over het moment en de manier waarop u aan uw job als politieagent kwam zo incoherent zijn, doet dan ook ernstige vragen rijzen.

Verder zijn ook uw verklaringen over uw opleiding voorafgaand aan uw werk als politieagent niet altijd even overtuigend.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u zich slechts drie namen kon herinneren van Iraakse officieren die de opleiding gaven, omdat zij vriendelijk waren en met jullie praatten. U noemde toen de namen muqaddam (luitenant kolonel) (A.A.H.), mulâzim awil (eerste luitenant) (A.A.) en naqîb (kapitein) (A.) (gehoorverslag I CGVS, p. 16). Wanneer u tijdens het tweede gehoor exact dezelfde vraag wordt gesteld naar namen van Iraakse officieren die de opleiding gaven, meent u plots dat u zich maar één naam kunt herinneren. Opmerkelijk is hier bovendien dat u een andere naam en rang geeft dan de drie bovengenoemde, nl. mulâzim (luitenant) (A.A.J.) en dat u opnieuw meent dat u zich enkel

die naam kunt herinneren, omdat die persoon erg sociaal was (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Wanneer u dan nog eens wordt gevraagd of u zich echt geen andere namen kunt herinneren, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Daarnaast is het ook bevreemdend dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat de mensen die samen met u de opleiding volgden enkel in Nasseriyah tewerkgesteld zouden worden (gehoorverslag I CGVS, p. 15), terwijl u tijdens het tweede gehoor dan weer verklaart dat er ook mensen aanwezig waren die buiten Nasseriyah, nl. Bagdad, zouden worden aangesteld (gehoorverslag II CGVS, p. 5).

Ook over de inhoud van de opleiding blijven uw verklaringen erg oppervlakkig. Zo meent u dat dit ook een theoretisch gedeelte inhield waarin jullie leerden hoe om te gaan met mensen en met verdachten (gehoorverslag II CGVS, p. 5). U meent in dit licht dat jullie leerden over de rangen binnen de politie, over mensenrechten en hoe elkaar te respecteren. Gevraagd naar wat jullie dan concreet leerden in dit verband, kunt u dit op geen enkele manier uitleggen (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Verder meent u een wapentraining te hebben gekregen en te hebben geleerd hoe jullie een inval moesten plegen (gehoorverslag I CGVS, p. 15). Gevraagd om uit te leggen wat u werd aangeleerd i.v.m. invallen, verklaart u droogweg dat jullie bij een terrorist niet aan de deur mochten kloppen, maar dat jullie zijn deur moesten inslaan en dat jullie zich in het geheim naar zijn huis moesten verplaatsen (gehoorverslag II CGVS, p. 6). Gevraagd naar meer gedetailleerde en concrete informatie over wat jullie in dit verband leerden, kunt u die opnieuw niet geven (gehoorverslag II CGVS, p. 6). Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw verklaringen over de inhoud van uw opleiding alles behalve genuanceerd of doorleefd zijn.

Ook uw kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling is ontoereikend.

Zo is het opmerkelijk dat uw antwoorden in dit verband tijdens het eerste en het tweede gehoor verschillend zijn. Zo meende u tijdens het eerste gehoor dat de Iraakse politie bestaat uit de federale, de lokale en de militaire politie (gehoorverslag I CGVS, p. 17). Wanneer u tijdens het tweede gehoor dezelfde vraag wordt gesteld naar de structuur van de Iraakse politie, verklaart u dan weer dat deze bestaat uit de federale politie, de civiele bescherming, de checkpoints en de hulppolitie (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Uw latere verklaring dat u de diensten opsomde van de lokale politie, valt niet te rijmen met het feit dat u ook de federale politie vermeldde. U ontkent dit echter te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Wanneer u dan voor de derde keer wordt gevraagd de verschillende diensten van de Iraakse politie te benoemen, is uw opsomming opnieuw niet gelijk aan één van de twee vorige (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Ook is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten dat de Iraakse federale politie in 2009, het jaar waarin u begon te werken, van naam veranderde, noch blijkt te weten dat de federale politie in brigades en divisies is ingedeeld (gehoorverslag I CGVS, p. 5 en gehoorverslag II CGVS, p. 4 en 8). Nog meer opmerkelijk is dat de kennis over uw eigen afdeling, de lokale politie, ook erg beperkt is. Gevraagd naar de verschillende afdelingen van de lokale politie, meent u tijdens het eerste gehoor dat u ze zich niet allemaal kunt herinneren (gehoorverslag I CGVS, p. 17). Degene die u wel opsomde, stemmen dan weer niet overeen met de diensten die u tijdens het tweede gehoor opsomt als antwoord op dezelfde vraag (gehoorverslag I CGVS, p. 17 en gehoorverslag II CGVS, p. 3). Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling, nl. dat u analfabeet bent en enkel kennis hebt van uw eigen werk bij de politie (gehoorverslag II CGVS, p. 3), is niet afdoende. Dit valt immers niet te rijmen met het feit dat u tot uw 17de-18de school hebt gelopen, dat u een opleiding hebt gevolgd om bij de politie aan de slag te gaan en dat u twee jaar bij de Iraakse politie gewerkt zou hebben (gehoorverslag I CGVS, p. 5, 13 en 15).

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over uw collega's en oversten op verschillende punten niet gelijklopend.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor een overste te hebben gehad die de rang van aqîd (kolonel) had, nl. (S.S.) (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Tijdens het tweede gehoor verklaart u over dezelfde persoon dan weer dat hij de rang van mulâzim awil (eerste luitenant) had (gehoorverslag II CGVS, p. 9). Wanneer er u dan gevraagd wordt of er naast (S.S.) nog iemand met diezelfde rang van mulâzim awil bij u werkte, meent u van niet (gehoorverslag II CGVS, p. 9). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring tijdens het eerste gehoor nl. dat een overste van u, (A.L.), deze rang bekleedde (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Daarnaast is het opvallend dat – wanneer u later in het gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder zei dat (S.S.) aqîd (kolonel) was – u tot tweemaal toe meent dat hij geen aqîd was, maar mulâzim (luitenant) (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Dat u deze persoon doorheen het gehoor drie verschillende rangen toekent, is opmerkelijk. Bovendien is het vreemd dat u tijdens het tweede gehoor beweert dat deze persoon de assistent van de directeur was, terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij het hoofd was van de dienst invallen (gehoorverslag I CGVS, p. 18 en gehoorverslag II CGVS, p. 19-20).

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat er in uw kantoor een naqîb (kapitein) werkzaam was met de naam (A.Ab.) (gehoorverslag I CGVS, p. 18), terwijl u zich bij het tweede gehoor niet meent te herinneren dat er überhaupt een naqîb werkte in uw kantoor (gehoorverslag II CGVS, p. 9). Verder

meent u tijdens het tweede gehoor dat u zich slechts één persoon herinnert die de rang mulâzim (luitenant) had, nl. (M.A.), terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde een overste te hebben gehad met de rang mulâzim die (S.A.) heette (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Tot slot is het ook bevreemdend dat uw echtgenote dan weer geen enkele naam van uw collega's of oversten blijkt te kennen (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p. 7-8).

Naast het feit dat uw verklaringen over uw werk bij de politie bijzonder twijfelachtig zijn, slaagt u er ook niet in om uw werk als politieagent hard te maken aan de hand van bewijsstukken.

U legt in dit licht enkel een badge neer en enkele foto's van u in uniform en met een wapen. Dat u echter geen andere bewijsstukken zou kunnen voorleggen, na twee jaar bij de politie tewerkgesteld te zijn geweest, is bevreemdend. Hiermee geconfronteerd, meent u eerst geen andere documenten te hebben (gehoorverslag II CGVS, p. 12). Gevraagd of u dan geen contract had ondertekend, meent u plots dat u dat wel had gekregen maar nooit had bewaard. Op de vraag wat u er dan mee had gedaan, meent u dan weer dat ze thuis lagen en dat u niet weet wat ermee was gebeurd (gehoorverslag II CGVS, p. 12). Uw steeds veranderende verklaringen zijn opmerkelijk. Bovendien slaat uw verklaring dat u uw documenten 'nooit hebt bewaard, omdat u niet wist dat u ooit naar hier zou komen en ze nodig zou hebben' (gehoorverslag II CGVS, p. 12) nergens op. U keerde immers na uw eerste asielaanvraag naar Irak terug en zou er opnieuw bij de politie aan de slag zijn gegaan. Dit impliceert dat u ondertussen wel weet had van het belang van documenten bij een asielaanvraag en dat u – gezien uw terugkeer naar de politie – zeker de kans had gehad om documenten te bemachtigen. Dit maakt het dan ook erg ongeloofwaardig dat u er bij uw tweede vertrek uit Irak 'niet aan zou hebben gedacht' om na te gaan waar uw andere documenten zich bevonden of om er nieuwe aan te vragen (gehoorverslag II CGVS, p. 12). De badge en de foto's die u neerlegt kunnen – mede gezien uw zwakke verklaringen over uw werk – niet volstaan. De foto's an sich kunnen immers niet staven dat u effectief bij de Iraakse lokale politie zou hebben gewerkt. Wat betreft uw badge, dient te worden bemerkt dat uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat dergelijk documenten gemakkelijk tegen betaling illegaal te verkrijgen zijn in Irak.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt ertoe dat uw verklaringen over uw werk bij de Iraakse lokale politie moeilijk geloofwaardig kunnen worden geacht. Bijgevolg kan ook aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend ernstig worden getwijfeld. Eén en ander draagt bij aan deze twijfels.

Zo verklaart u twee dreigbrieven te hebben ontvangen met daarin de boodschap dat u uw werk en woonplaats moest verlaten en dat u zou worden gedood indien u dit niet deed (gehoorverslag I CGVS, p. 9 en 10). U kunt echter geen voorbeelden aanhalen van collega's binnen de politie die ook dergelijke dreigementen kregen en veronderstelt dat u een dreigbrief kreeg, omdat iedereen weet dat u een soenniet bent (gehoorverslag I CGVS, p. 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 16). Gevraagd of uw religieuze strekking ooit expliciet werd vermeld in de dreigementen, antwoordt u negatief (gehoorverslag I CGVS, p. 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 17). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring afgelegd bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) bij uw tweede asielaanvraag, nl. dat er in de tweede dreigbrief die u kreeg stond dat u een soenniet was in een sjiietisch wijk (zie gehoorverslag DVZ d.d. 25 januari 2012). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p. 17).

Daarnaast is het bijzonder vreemd dat u na uw terugkeer naar Irak opnieuw zou besluiten om bij de politie aan de slag te gaan, ondanks het dreigement die u eerder had gekregen naar aanleiding van uw werk en ondanks het feit dat uw dochter enkele maanden voordien ontvoerd werd door – zoals u zelfs veronderstelt – dezelfde groepering die u eerder omwille van uw werk had bedreigd (gehoorverslag II CGVS, p. 14-15).

U verklaart in dit licht enerzijds dat u geen andere keuze had, omdat u geld nodig had (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Dat u echter nog zeker 50.000 dollar over had na de verkoop van uw huis en op dat moment een huurhuis had om in te verblijven, maakt dat uw argument toen in dringende geldnood te hebben verkeerd niet aannemelijk is (gehoorverslag II CGVS, p. 16). Bovendien is dit tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, nl. dat u het vertrek van uw ganse gezin uit Irak kon betalen, omdat u 'nog geld had' na de verkoop van uw huis (gehoorverslag I CGVS, p. 11). Uw verklaring dat u niet in een huurwoning wou wonen, maar wou investeren in een nieuw huis (gehoorverslag II CGVS, p. 16), is dan ook helemaal niet afdoende. Anderzijds verklaart u terug bij de politie aan de slag te zijn gegaan, omdat u dacht dat de ontvoering van uw dochter enkel om losgeld ging. Dit valt dan weer niet te rijmen met uw verklaring te denken dat dezelfde groepering zowel achter de ontvoering als achter de dreigementen omwille van uw werk zit (gehoorverslag II CGVS, p. 14-15). Bovenstaande doet dan ook ernstige vragen rijzen bij uw bewering na uw terugkeer naar Irak bij de politie aan de slag te zijn gegaan en omwille daarvan opnieuw te zijn bedreigd.

Bovendien is er ook in verband met uw terugkeer naar de politie een opmerkelijke tegenstrijdigheid te bespeuren tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u aanvankelijk dat

u veroordeeld werd tot één maand gevangenisstraf omdat u bij uw eerste vertrek uit Irak uw post bij de politie had verlaten. Gevraagd of u die straf ook effectief had uitgezeten, beweerde u dat de straf wel werd uitgesproken, maar na omkoping niet uitgevoerd (gehoorverslag I CGVS, p. 10). Uw echtgenote beweerde echter dat u veroordeeld was tot een maand celstraf en dat u die wel effectief had uitgezeten (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 10). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, meent u dat u wel een maand vastzat en dat de tolk u waarschijnlijk niet goed begrepen had. U stelt verder ook dat u uw arrestatie niet als een 'gevangenisstraf' beschouwt, maar als een 'aanhouding' en dat u daarom de vraag verkeerd begreep (gehoorverslag II CGVS, p.18). Gezien de vraag naar uw arrestatie u direct werd gesteld bij het eerste gehoor en uw antwoord erop ook erg duidelijk was (gehoorverslag I CGVS, p. 10), kan uw argumentatie niet als valabel worden beschouwd.

Verder is het opvallend dat u niets weet te zeggen over de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) die achter al de dreigementen zou zitten die u kreeg. Zo weet u bijvoorbeeld niet te zeggen door welk(e) land(en) AAH wordt gesteund, wie de stichter is, hoe de groepering is opgesplitst of hoe zij te werk gaan. Ook kunt u geen enkele grote aanslag noemen waarvoor AAH verantwoordelijk zou zijn (gehoorverslag II CGVS, p. 18-19). U verklaart in dit verband dat u enkel weet dat de leden van AAH terroristen zijn en dat u geen interesse had om de leden of hun activiteiten te volgen (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Dat dit zo is, is – gezien uw bewering politieagent te zijn – bijzonder bevreemdend en staat helemaal haaks op uw eerdere bewering dat u als politieman veel weet over de leden van Assaëb Al-Haq en hun misdaden (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Dit doet dan ook alleen maar meer vragen rijzen bij uw verklaring bij de Iraakse politie actief te zijn geweest.

In verband met de ontvoering van uw dochter is het erg vreemd dat u verondersteld dat ook AAH – die u eerder omwille van uw werk bedreigde – hierachter zou hebben gezeten (gehoorverslag II CGVS, p. 15-16). Aangezien u immers hun eis had ingewilligd (werkpost en woonplaats verlaten), kan zich de vraag worden gesteld waarom zij uw familie nog langer zouden lastigvallen. U verklaart in dit licht dat AAH vermoedelijk dacht dat u nog steeds Nasseriyah niet had verlaten (gehoorverslag II CGVS, p. 15). Dat deze groepering niet zou hebben geweten dat u niet meer in Nasseriyah woonde, of bij uitbreiding dat u het land had verlaten, kan moeilijk voor waar worden genomen. Dit valt immers niet te rijmen met het idee dat zij wel het telefoonnummer van uw vrouw zouden hebben gekend of de plaats waar uw gezin woonde (gehoorverslag I CGVS, p. 20-21). Ook u kunt hiervoor geen verklaring bieden (gehoorverslag II CGVS, p. 15).

Tot slot is het in verband met de ontvoering van uw dochter bevreemdend dat u aanvankelijk bevestigend verklaarde dat uw vrouw op het moment dat zij u belde met het nieuws over uw dochter nog niet naar de politie was geweest en dat u haar dit dan opdroeg (gehoorverslag I CGVS, p. 20). Uw echtgenote verklaarde immers dat zij u belde nadat zij naar de politie was geweest (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 9). Uw latere verklaring voor deze tegenstrijdigheid, nl. dat u uw vrouw had gezegd dat zij naar de politie moest gaan, maar dat zij u toen vertelde dat zij al was geweest (gehoorverslag II CGVS, p. 18), is gezien uw eerdere verklaring niet aannemelijk.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan uw werk bij de Iraakse politie als aan de daaruit volgende problemen ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. De politiebadge en foto's van uw werk werden reeds besproken (zie supra). Wat betreft de klachtbrief van de politie n.a.v. de ontvoering van uw dochter en de twee dreigbrieven die u neerlegt dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De overige documenten die u en uw echtgenote neerleggen in het kader van jullie asielaanvraag betreffen tot slot geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-

Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk geïsoleerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra- stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Bala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Ten aanzien van mevrouw (C.J.S.):

“A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Nasseriyah (provincie Thi-Qar), de Iraakse nationaliteit te bezitten en Arabier van origine te zijn. Uw echtgenoot (M.H.A.B.) (O.V. 6.704.227) zou werkzaam zijn geweest bij de Iraakse politie. Op een dag zou uw man een dreigbrief hebben ontvangen van de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) waarin stond dat hij zijn werk- en woonplaats moest verlaten. U zou samen met jullie kinderen naar de wijk Hay Hour in Nasseriyah zijn verhuisd en uw man zou omwille van het dreigement Irak hebben verlaten. Hij diende op 13 oktober 2010 een asielaanvraag in België in. Op een dag zou uw buurvrouw u hebben verwittigd dat uw dochter door een wagen was meegenomen terwijl ze buiten aan het spelen was. U zou eerst naar het ziekenhuis zijn geweest op zoek naar haar, maar omdat u uw dochter daar niet vond, zou u naar het politiekantoor zijn geweest om er de verdwijning aan te geven. De volgende dag zou u zijn opgebeld met de boodschap dat er losgeld werd geëist in ruil voor de vrijlating van uw dochter. U zou uw man op de hoogte hebben gebracht van deze feiten en hij zou hebben besloten naar Irak terug te keren. Na de verkoop van jullie huis zou uw dochter zijn vrijgelaten. Uw man zou hierna naar de Iraakse politie zijn teruggekeerd. Op 19 december 2011 zou uw man een tweede dreigbrief hebben ontvangen. Naar aanleiding hiervan zouden jullie hebben besloten samen het land te verlaten. Op 23 december 2011 zou u met uw echtgenoot en jullie twee kinderen uit Irak zijn vertrokken en u diende op 2 januari 2012 uw asielaanvraag in België in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart d.d. 15 oktober 2006 en uw nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot (M.H.A.B.) werden aangebracht. Aangezien inzake zijn asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden bemerkt dat uw verklaringen over het werk dat u als agent bij de lokale politie in Nasseriyah zou hebben uitgevoerd op verschillende punten tegenstrijdig, vaag en weinig doorleefd zijn. Uw ontoereikende verklaringen hierover maken dat er ernstige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid ervan.

Zo zijn uw verklaringen over de omstandigheden waarin u uw job bij de lokale politie verkreeg maar weinig sluitend.

U meent in dit licht dat u via een tussenpersoon, aan wie u een grote som geld had betaald, deze job bij de politie had kunnen bemachtigen (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Gevraagd wie deze persoon was, meent u dat hij een klant van u was toen u als taxichauffeur werkte en dat u op die manier met hem in contact was gekomen (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Wanneer uw echtgenote echter wordt gevraagd hoe u aan uw job bij de politie was geraakt, weet zij helemaal niet te verduidelijken via wie dit was gebeurd of hoe u met die persoon in contact was gekomen (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 6-7). Meer nog, uw echtgenote beweert dat u op dat moment werkloos was. Wanneer haar dan expliciet wordt gevraagd naar de verschillende jobs die u reeds had beoefend, maakt zij er op geen enkel moment melding van dat u ooit als taxichauffeur zou hebben gewerkt (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 7). Dit valt echter helemaal niet te rijmen met uw verklaring twee à drie maanden lang als chauffeur te hebben gewerkt en dat de slechte omstandigheden waarin u als chauffeur moest werken net een aanleiding waren voor u om van job te veranderen (gehoorverslag I CGVS, p. 5, 14 en 16). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid dat uw vrouw misschien was vergeten dat u niet werkloos was of dat uw vrouw zich dat niet kan herinneren (gehoorverslag II CGVS, p. 17), is helemaal niet afdoende. Ook de verklaring van uw echtgenote dat zij taxichauffeur zijn niet beschouwt als een beroep (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p. 4), kan bezwaarlijk als aannemelijk worden aanvaard. Dat jullie verklaringen over het moment en de manier waarop u aan uw job als politieagent kwam zo incoherent zijn, doet dan ook ernstige vragen rijzen.

Verder zijn ook uw verklaringen over uw opleiding voorafgaand aan uw werk als politieagent niet altijd even overtuigend.

Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u zich slechts drie namen kon herinneren van Iraakse officieren die de opleiding gaven, omdat zij vriendelijk waren en met jullie praatten. U noemde toen de namen muqaddam (luitenant kolonel) (A.A.H.), mulâzim awil (eerste luitenant) (A.A.) en naqîb (kapitein) (A.) (gehoorverslag I CGVS, p. 16). Wanneer u tijdens het tweede gehoor exact dezelfde vraag wordt gesteld naar namen van Iraakse officieren die de opleiding gaven, meent u plots dat u zich maar één naam kunt herinneren. Opmerkelijk is hier bovendien dat u een andere naam en rang geeft dan de drie bovengenoemde, nl. mulâzim (luitenant) (A.A.J.) en dat u opnieuw meent dat u zich enkel die naam kunt herinneren, omdat die persoon erg sociaal was (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Wanneer u dan nog eens wordt gevraagd of u zich echt geen andere namen kunt herinneren, moet u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Daarnaast is het ook bevreemdend dat u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat de mensen die samen met u de opleiding volgden enkel in Nasseriyah tewerkgesteld zouden worden (gehoorverslag I CGVS, p. 15), terwijl u tijdens het tweede gehoor dan weer verklaart dat er ook mensen aanwezig waren die buiten Nasseriyah, nl. Bagdad, zouden worden aangesteld (gehoorverslag II CGVS, p. 5).

Ook over de inhoud van de opleiding blijven uw verklaringen erg oppervlakkig. Zo meent u dat dit ook een theoretisch gedeelte inhield waarin jullie leerden hoe om te gaan met mensen en met verdachten (gehoorverslag II CGVS, p. 5). U meent in dit licht dat jullie leerden over de rangen binnen de politie, over mensenrechten en hoe elkaar te respecteren. Gevraagd naar wat jullie dan concreet leerden in dit verband, kunt u dit op geen enkele manier uitleggen (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Verder meent u een wapentraining te hebben gekregen en te hebben geleerd hoe jullie een inval moesten plegen (gehoorverslag I CGVS, p. 15). Gevraagd om uit te leggen wat u werd aangeleerd i.v.m. invallen, verklaart u droogweg dat jullie bij een terrorist niet aan de deur mochten kloppen, maar dat jullie zijn deur moesten inslaan en dat jullie zich in het geheim naar zijn huis moesten verplaatsen (gehoorverslag II CGVS, p. 6). Gevraagd naar meer gedetailleerde en concrete informatie over wat jullie in dit verband leerden, kunt u die opnieuw niet geven (gehoorverslag II CGVS, p. 6). Er dient dan ook te

worden geconcludeerd dat uw verklaringen over de inhoud van uw opleiding alles behalve genuanceerd of doorleefd zijn.

Ook uw kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling is ontoereikend.

Zo is het opmerkelijk dat uw antwoorden in dit verband tijdens het eerste en het tweede gehoor verschillend zijn. Zo meende u tijdens het eerste gehoor dat de Iraakse politie bestaat uit de federale, de lokale en de militaire politie (gehoorverslag I CGVS, p. 17). Wanneer u tijdens het tweede gehoor dezelfde vraag wordt gesteld naar de structuur van de Iraakse politie, verklaart u dan weer dat deze bestaat uit de federale politie, de civiele bescherming, de checkpoints en de hulppolitie (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Uw latere verklaring dat u de diensten opsomde van de lokale politie, valt niet te rijmen met het feit dat u ook de federale politie vermeldde. U ontkent dit echter te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Wanneer u dan voor de derde keer wordt gevraagd de verschillende diensten van de Iraakse politie te benoemen, is uw opsomming opnieuw niet gelijk aan één van de twee vorige (gehoorverslag II CGVS, p. 3). Ook is het opmerkelijk dat u niet blijkt te weten dat de Iraakse federale politie in 2009, het jaar waarin u begon te werken, van naam veranderde, noch blijkt te weten dat de federale politie in brigades en divisies is ingedeeld (gehoorverslag I CGVS, p. 5 en gehoorverslag II CGVS, p. 4 en 8). Nog meer opmerkelijk is dat de kennis over uw eigen afdeling, de lokale politie, ook erg beperkt is. Gevraagd naar de verschillende afdelingen van de lokale politie, meent u tijdens het eerste gehoor dat u ze zich niet allemaal kunt herinneren (gehoorverslag I CGVS, p. 17). Degene die u wel opsomde, stemmen dan weer niet overeen met de diensten die u tijdens het tweede gehoor opsomt als antwoord op dezelfde vraag (gehoorverslag I CGVS, p. 17 en gehoorverslag II CGVS, p. 3). Uw verklaring voor uw gebrekkige kennis over de structuur van de Iraakse politie en uw eigen afdeling, nl. dat u analfabeet bent en enkel kennis hebt van uw eigen werk bij de politie (gehoorverslag II CGVS, p. 3), is niet afdoende. Dit valt immers niet te rijmen met het feit dat u tot uw 17de-18de school hebt gelopen, dat u een opleiding hebt gevolgd om bij de politie aan de slag te gaan en dat u twee jaar bij de Iraakse politie gewerkt zou hebben (gehoorverslag I CGVS, p. 5, 13 en 15).

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over uw collega's en oversten op verschillende punten niet gelijklopend.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor een overste te hebben gehad die de rang van aqîd (kolonel) had, nl. (S.S.) (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Tijdens het tweede gehoor verklaart u over dezelfde persoon dan weer dat hij de rang van mulâzim awil (eerste luitenant) had (gehoorverslag II CGVS, p. 9). Wanneer er u dan gevraagd wordt of er naast (S.S.) nog iemand met diezelfde rang van mulâzim awil bij u werkte, meent u van niet (gehoorverslag II CGVS, p. 9). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring tijdens het eerste gehoor nl. dat een overste van u, (A.L.), deze rang bekleedde (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Daarnaast is het opvallend dat – wanneer u later in het gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat u eerder zei dat (S.S.) aqîd (kolonel) was – u tot tweemaal toe meent dat hij geen aqîd was, maar mulâzim (luitenant) (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Dat u deze persoon doorheen het gehoor drie verschillende rangen toekent, is opmerkelijk. Bovendien is het vreemd dat u tijdens het tweede gehoor beweert dat deze persoon de assistent van de directeur was, terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde dat hij het hoofd was van de dienst invallen (gehoorverslag I CGVS, p. 18 en gehoorverslag II CGVS, p. 19-20).

Verder verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat er in uw kantoor een naqîb (kapitein) werkzaam was met de naam (A.Ab.) (gehoorverslag I CGVS, p. 18), terwijl u zich bij het tweede gehoor niet meent te herinneren dat er überhaupt een naqîb werkte in uw kantoor (gehoorverslag II CGVS, p. 9). Verder meent u tijdens het tweede gehoor dat u zich slechts één persoon herinnert die de rang mulâzim (luitenant) had, nl. (M.A.), terwijl u tijdens het eerste gehoor verklaarde een overste te hebben gehad met de rang mulâzim die (S.A.) heette (gehoorverslag I CGVS, p. 18). Tot slot is het ook bevreemdend dat uw echtgenote dan weer geen enkele naam van uw collega's of oversten blijkt te kennen (gehoorverslag II echtgenote CGVS, p. 7-8).

Naast het feit dat uw verklaringen over uw werk bij de politie bijzonder twijfelachtig zijn, slaagt u er ook niet in om uw werk als politieagent hard te maken aan de hand van bewijsstukken.

U legt in dit licht enkel een badge neer en enkele foto's van u in uniform en met een wapen. Dat u echter geen andere bewijsstukken zou kunnen voorleggen, na twee jaar bij de politie tewerkgesteld te zijn geweest, is bevreemdend. Hiermee geconfronteerd, meent u eerst geen andere documenten te hebben (gehoorverslag II CGVS, p. 12). Gevraagd of u dan geen contract had ondertekend, meent u plots dat u dat wel had gekregen maar nooit had bewaard. Op de vraag wat u er dan mee had gedaan, meent u dan weer dat ze thuis lagen en dat u niet weet wat ermee was gebeurd (gehoorverslag II CGVS, p. 12). Uw steeds veranderende verklaringen zijn opmerkelijk. Bovendien slaat uw verklaring dat u uw documenten 'nooit hebt bewaard, omdat u niet wist dat u ooit naar hier zou komen en ze nodig zou hebben' (gehoorverslag II CGVS, p. 12) nergens op. U keerde immers na uw eerste asielaanvraag naar Irak terug en zou er opnieuw bij de politie aan de slag zijn gegaan. Dit impliceert dat u ondertussen wel weet had van het belang van documenten bij een asielaanvraag en dat u – gezien uw terugkeer naar

de politie – zeker de kans had gehad om documenten te bemachtigen. Dit maakt het dan ook erg ongeloofwaardig dat u er bij uw tweede vertrek uit Irak ‘niet aan zou hebben gedacht’ om na te gaan waar uw andere documenten zich bevonden of om er nieuwe aan te vragen (gehoorverslag II CGVS, p. 12). De badge en de foto’s die u neerlegt kunnen – mede gezien uw zwakke verklaringen over uw werk – niet volstaan. De foto’s an sich kunnen immers niet staven dat u effectief bij de Iraakse lokale politie zou hebben gewerkt. Wat betreft uw badge, dient te worden bemerkt dat uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat dergelijk documenten gemakkelijk tegen betaling illegaal te verkrijgen zijn in Irak.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt ertoe dat uw verklaringen over uw werk bij de Iraakse lokale politie moeilijk geloofwaardig kunnen worden geacht. Bijgevolg kan ook aan de problemen die u in Irak zou hebben gekend ernstig worden getwijfeld. Eén en ander draagt bij aan deze twijfels.

Zo verklaart u twee dreigbrieven te hebben ontvangen met daarin de boodschap dat u uw werk en woonplaats moest verlaten en dat u zou worden gedood indien u dit niet deed (gehoorverslag I CGVS, p. 9 en 10). U kunt echter geen voorbeelden aanhalen van collega’s binnen de politie die ook dergelijke dreigementen kregen en veronderstelt dat u een dreigbrief kreeg, omdat iedereen weet dat u een soenniet bent (gehoorverslag I CGVS, p. 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 16). Gevraagd of uw religieuze strekking ooit expliciet werd vermeld in de dreigementen, antwoordt u negatief (gehoorverslag I CGVS, p. 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 17). Dit stemt echter niet overeen met uw verklaring afgelegd bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) bij uw tweede asielaanvraag, nl. dat er in de tweede dreigbrief die u kreeg stond dat u een soenniet was in een sjiietisch wijk (zie gehoorverslag DVZ d.d. 25 januari 2012). Hiermee geconfronteerd, ontkent u dit te hebben gezegd (gehoorverslag II CGVS, p. 17).

Daarnaast is het bijzonder vreemd dat u na uw terugkeer naar Irak opnieuw zou besluiten om bij de politie aan de slag te gaan, ondanks het dreigement die u eerder had gekregen naar aanleiding van uw werk en ondanks het feit dat uw dochter enkele maanden voordien ontvoerd werd door – zoals u zelfs verondersteld – dezelfde groepering die u eerder omwille van uw werk had bedreigd (gehoorverslag II CGVS, p. 14-15).

U verklaart in dit licht enerzijds dat u geen andere keuze had, omdat u geld nodig had (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Dat u echter nog zeker 50.000 dollar over had na de verkoop van uw huis en op dat moment een huurhuis had om in te verblijven, maakt dat uw argument toen in dringende geldnood te hebben verkeerd niet aannemelijk is (gehoorverslag II CGVS, p. 16). Bovendien is dit tegenstrijdig met uw eerdere verklaring, nl. dat u het vertrek van uw ganse gezin uit Irak kon betalen, omdat u ‘nog geld had’ na de verkoop van uw huis (gehoorverslag I CGVS, p. 11). Uw verklaring dat u niet in een huurwoning wou wonen, maar wou investeren in een nieuw huis (gehoorverslag II CGVS, p. 16), is dan ook helemaal niet afdoende. Anderzijds verklaart u terug bij de politie aan de slag te zijn gegaan, omdat u dacht dat de ontvoering van uw dochter enkel om losgeld ging. Dit valt dan weer niet te rijmen met uw verklaring te denken dat dezelfde groepering zowel achter de ontvoering als achter de dreigementen omwille van uw werk zit (gehoorverslag II CGVS, p. 14-15). Bovenstaande doet dan ook ernstige vragen rijzen bij uw bewering na uw terugkeer naar Irak bij de politie aan de slag te zijn gegaan en omwille daarvan opnieuw te zijn bedreigd.

Bovendien is er ook in verband met uw terugkeer naar de politie een opmerkelijke tegenstrijdigheid te bespeuren tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u veroordeeld werd tot één maand gevangenisstraf omdat u bij uw eerste vertrek uit Irak uw post bij de politie had verlaten. Gevraagd of u die straf ook effectief had uitgezeten, beweerde u dat de straf wel werd uitgesproken, maar na omkoping niet uitgevoerd (gehoorverslag I CGVS, p. 10). Uw echtgenote beweerde echter dat u veroordeeld was tot een maand celstraf en dat u die wel effectief had uitgezeten (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 10). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, meent u dat u wel een maand vastzat en dat de tolk u waarschijnlijk niet goed begrepen had. U stelt verder ook dat u uw arrestatie niet als een ‘gevangenisstraf’ beschouwt, maar als een ‘aanhouding’ en dat u daarom de vraag verkeerd begreep (gehoorverslag II CGVS, p. 18). Gezien de vraag naar uw arrestatie u direct werd gesteld bij het eerste gehoor en uw antwoord erop ook erg duidelijk was (gehoorverslag I CGVS, p. 10), kan uw argumentatie niet als valabel worden beschouwd.

Verder is het opvallend dat u niets weet te zeggen over de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) die achter al de dreigementen zou zitten die u kreeg. Zo weet u bijvoorbeeld niet te zeggen door welk(e) land(en) AAH wordt gesteund, wie de stichter is, hoe de groepering is opgesplitst of hoe zij te werk gaan. Ook kunt u geen enkele grote aanslag noemen waarvoor AAH verantwoordelijk zou zijn (gehoorverslag II CGVS, p. 18-19). U verklaart in dit verband dat u enkel weet dat de leden van AAH terroristen zijn en dat u geen interesse had om de leden of hun activiteiten te volgen (gehoorverslag II CGVS, p. 19). Dat dit zo is, is – gezien uw bewering politieagent te zijn – bijzonder bevreemdend en staat helemaal haaks op uw eerdere bewering dat u als politieman veel weet over de leden van Assaëb

Al-Haq en hun misdaden (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Dit doet dan ook alleen maar meer vragen rijzen bij uw verklaring bij de Iraakse politie actief te zijn geweest.

In verband met de ontvoering van uw dochter is het erg vreemd dat u verondersteld dat ook AAH – die u eerder omwille van uw werk bedreigde – hierachter zou hebben gezeten (gehoorverslag II CGVS, p. 15-16). Aangezien u immers hun eis had ingewilligd (werkpost en woonplaats verlaten), kan zich de vraag worden gesteld waarom zij uw familie nog langer zouden lastigvallen. U verklaart in dit licht dat AAH vermoedelijk dacht dat u nog steeds Nasseriyah niet had verlaten (gehoorverslag II CGVS, p. 15). Dat deze groepering niet zou hebben geweten dat u niet meer in Nasseriyah woonde, of bij uitbreiding dat u het land had verlaten, kan moeilijk voor waar worden genomen. Dit valt immers niet te rijmen met het idee dat zij wel het telefoonnummer van uw vrouw zouden hebben gekend of de plaats waar uw gezin woonde (gehoorverslag I CGVS, p. 20-21). Ook u kunt hiervoor geen verklaring bieden (gehoorverslag II CGVS, p. 15).

Tot slot is het in verband met de ontvoering van uw dochter bevreemdend dat u aanvankelijk bevestigend verklaarde dat uw vrouw op het moment dat zij u belde met het nieuws over uw dochter nog niet naar de politie was geweest en dat u haar dit dan opdroeg (gehoorverslag I CGVS, p. 20). Uw echtgenote verklaarde immers dat zij u belde nadat zij naar de politie was geweest (gehoorverslag I echtgenote CGVS, p. 9). Uw latere verklaring voor deze tegenstrijdigheid, nl. dat u uw vrouw had gezegd dat zij naar de politie moest gaan, maar dat zij u toen vertelde dat zij al was geweest (gehoorverslag II CGVS, p. 18), is gezien uw eerdere verklaring niet aannemelijk.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat zowel aan uw werk bij de Iraakse politie als aan de daaruit volgende problemen ernstig kan worden getwijfeld. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Irak.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. De politiebadge en foto's van uw werk werden reeds besproken (zie supra). Wat betreft de klachtbrief van de politie n.a.v. de ontvoering van uw dochter en de twee dreigbrieven die u neerlegt dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De overige documenten die u en uw echtgenote neerleggen in het kader van jullie asielaanvraag betreffen tot slot geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de actuele toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt het geweldsniveau en de impact van het geweld regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat Babil de Zuid-Iraakse provincie is waar zich het meeste geweld voordoet en dat het geweld er in de afgelopen maanden in negatieve zin geëvolueerd is. Het geweld concentreert zich voornamelijk in de stad Hilla. Hier vonden een aantal zware aanslagen plaats, waarbij de sjiitische bevolking uitdrukkelijk gevisieerd werd.

Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overige Zuid-Iraakse provincies in mindere mate getroffen worden door de toename van geweld die in 2013-2014 in Irak plaatsvindt. In 2013 deden zich in de stad Basra een beperkt aantal aanslagen voor, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Tegelijk waren er berichten dat geweld gepleegd werd tegen de soennitische minderheid in Basra- stad. Van een wederopstanding van de sjiitische milities in de stad is er echter geen sprake. In de heilige steden Kerbala en Najaf werden in 2013 weliswaar een aantal aanslagen op sjiitische

doelwitten gepleegd, doch het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. Sinds begin 2014 deden zich in de provincies Kerbala en Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in de provincies Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna, niettegenstaande enkele aanslagen in Kut en Nasseriyah, betrekkelijk stabiel bleef. Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.”

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, § 2, § 4b en § 5, 48/5, § 2 en § 3, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers het volgende:

“Mevrouw (C.J.S.) steunt haar asielaanvraag op de motieven van zijn echtgenoot.

De Heer (M.H.A.B.) en Mevrouw (C.J.S.) kunnen niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing.

Eerst en vooral, er wordt niet getwijfeld aan verzoekers identiteit, herkomst, nationaliteit.

In feit ter staving van de asielrelaas legde hij veel originele documenten voor:

- *de identiteitskaart;*
- *de nationaliteitsbewijs;*
- *de woonstkaart;*
- *de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van de kinderen;*
- *de huwelijksacte;*
- *de politiebade;*
- *de ploitietaart : 1131297;*
- *de foto's : met collega's en vrienden, politiekantoor;*
- *eerste en tweede dreigbrief: de eerste op 28 september 2010 en de tweede op 19 december 2011;*
- *de PV : de klacht indigend door Mevrouw naar aanleiding van de ontvoering van de dochter;*
- *een bewijs van de ambassade voor terugkeer;*

Ten tweede heeft de verzoeker werkelijk; hij heeft geprobeerd om zijn vraag te expliciteren en alle relevante elementen door een duidelijk en nauwkeurig verhaal gepresenteerd. (artikel 48/6 : “Le demandeur d'asile doit présenter aussi rapidement que possible tous les éléments nécessaires pour étayer sa demande”)

Hij legde ook bewijzen voor met betrekking tot zijn vervolgingsproblematiek. Hij heeft de dreigbrieven gegeven. (document 15 bij het verhoor van het CGVS)

Het is verkeerd dat het CGVS beweert dat de Heer (M.H.A.B.) en Mevrouw (C.J.S.) niet hun land van herkomst op basis van een gegronde vrees voor vervolging zou verlaten hebben.

Het CGVS motiveert zijn beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van toekenning van de subsidiaire bescherming genomen op volgende wijze :

- *“Vooreerst dient er te worden bemerkt dat uw verklaringen over het werk dat u als agent bij de lokale politie in Nasseriyah zou hebben uitgevoerd op verschillende punten tegenstrijdig, vaag en weinig doorleefd zijn :*

De Heer (M.H.A.B.) heeft verteld dat hij heeft zijn job bij de politie in 2009 begonnen. (gehoorverslag I, p.5) Hij vertelt ook dat eerst was er een medisch onderzoek en dan een opleiding. Hij was daarna gestuurd naar Al Markaz Al Thawra.

Hij vertelt ook dat hij heeft een persoon geld betaald en die persoon hielp hem om er binnen te geraken. Die persoon was een klant als hij was taxichauffeur. Hij noemt "(A.A.L.)". Deze persoon is een soort makelaar, een tussenpersoon. Hij kende mensen bij de overheid en was een contactpersoon. (gehoorverslag I, p. 13)

Wat zegt zijn echtgenote?

Ze preciseert dat zijn man werkte bij de politie sinds 2009. Hij is een jaar gebleven. Hij betaalde geld aan iemand en hij volgde een maand een training en dan was hij aan de slag. Ze preciseert dat de politie had mensen nodig en die persoon probeerde mensen te rekruteren in ruil voor geld. (Gehoorverslag I, p. 6)

Mevrouw (C.J.S.) weet dat wel zijn man heeft verschillende werken gemaakt : "Hij had verschillende jobs. Hij had ook een winkel" (gehoorverslag I, p.7)

Dit is niet omdat Mevrouw (C.J.S.) niet verklaart dat de Heer (M.H.A.B.) werkte als taxichauffeur in een tijd dat het niet bestond.

Ze heeft nooit meer gezegd dat zijn man op geen enkel moment ooit als chauffeur heeft gewerkt.

« Andere jobs » Ze antwoordt « Nee » (gehoorverslag I, p. 7)

« De vorige keer zei u dat uw man werkloos was voor hij als agent begon, uw man zegt dat hij een aantal maanden als taxi chauffeur heeft gewerkt » Ze antwoordt « Hij heeft dat niet lang gedaan, ik dacht dat het geen vast werk gedaan » (gehoorverslag II, p.4)

Het belangrijkste element is dat ze weet dat zijn echtgenoot is toegetreden tot de politie via een derde persoon.

Men moet niet vergeten ook dat Mevrouw (C.J.S.) heeft niet veel gestudeerd, al tot de derde middelbaar.

Er bestaat dus geen tegenstrijdigheid maar aanvullende informatie tussen Meneer en Mevrouw.

- Verder zijn ook uw verklaringen over uw opleiding voorafgaand aan uw werk als politieagent niet altijd even overtuigend

Het CGVS vindt dat het is bevreemdend dat voor de verzoeker is het niet mogelijk om verschillende namen van Iraakse officieren te geven. De verzoeker heeft aangegeven dat hij herinnert zich vooral met drie namen omdat ze waren vriendelijk en spraken met de soldaten. (gehoorverslag I, p. 16)

Waarom verwijt verzoeker een dergelijke oprechtheid ? Hij had kunnen bedenken andere namen, wat hij niet heeft willen doen.

Over de inhoud van de opleiding, volgens het CGVS, de verzoeker is oppervlakkig gebleven.

Het is niet zo duidelijk.

"Vertel mij eens in detail wat u leerde op die opleidingen, bv wapengebruik" De Heer AL (M.H.A.B.) vertelt "de training voor wapens, daar leerden we hoe een Kalasjnikov en pistool te gebruiken. Ook leerden we hoe we met de mensen moesten omgaan, met de burgers. Hoe we ons moesten gedragen tijdens de inval. Hoe we mensen moesten arresteren. Er was een verschil tussen de omgang met een misdadiger en een gewone persoon die naar het kantoor moest. De aanpak"

"Vertel mij eens in detail over die wapentraining" De verzoeker preciseert "het ging erover hoe je moest schieten naar een doelwit, hoe je een wapen moest dragen. Ook over het onderhoud van een wapen, de soorten kogels naargelang het pistool"

"Vertel mij eens bv hoe je K uit elkaar haalt voor het onderhoud" En daar de tolk zegt Meneer vertelt over de onderdelen te technisch om te vertalen. Wat er op je schouder is, over de munitiedoos. De rest is te technisch! (gehoorverslag I, p. 16)

Het CGVS vaak kritiek krijgen dus een gebrek aan kennis in het hoofd van de Heer AL (M.H.A.B.).

- Over de twee dreigbrieven

De verzoeker heeft de twee dreigbrieven ontvangen door AAH met daarin de boodschap dat zijn werk en woonplaats moest verlaten.

De verzoeker preciseert ook dat hij had geen keuze, hij moest Nasseriya verlaten. Die mensen en hun misdaden tegen de soennieten zijn bekend.

Hij is wel slachtoffer van een discriminatie geweest. Ze zijn soennitisch.

« Waarom zou u wel zijn bedreigd en andere collega's niet ? » De verzoeker verklaart dat « Ik ben soenniet, daarom werd ik bedreigd...Iedereen wist dat ik soennieten was, ook in de wijk... » (gehoorverslag II, p. 16)

Het Hoog Commissariaat verduidelijkt eveneens dat "la crainte exprimée doit être considérée comme fondée si le demandeur peut établir, dans une mesure raisonnable, que la vie est devenue intolérable pour lui dans son pays d'origine pour les raisons indiquées dans la définition (artikel 1 van de Conventie van Geneve) ou qu'elle le serait, pour les mêmes raisons s'il y retournerait"

Dat is het geval voor de Heer (M.H.A.B.) en zijn familie.

Op geen enkel moment stelt Het CGVS zich niet vragen over de behoefte aan 'effective' en 'non temporaire' bescherming van de Heer AL (M.H.A.B.) en zijn echtgenote, Mevrouw (C.J.S.). (article 48/5§2 : la protection doit être effective et non temporaire)

Dat is duidelijk dat de verzoekers voldoen volledig aan de drie aangegeven gronden: (Artikel 1, A, §2 Verdrag Van Geneve)

- Geponde vrees:

De Heer (M.H.A.B.) werd bedreigd omwille zijn werk met de politie en omwille het feit hij is Soenniet.

Hij heeft twee dreigbrieven gekregen en zijn dochter werd ontvoerd.

- Voor vervolging :

Hij werd door de groepering Assaëb Al-Haq (AAH) bedreigd.

Het is duidelijk dat de Irakese Staat hem kan niet beschermen. (artikel 48/5 §2 van de Vreemdelingenwet). De agenten van vervolgingen bevinden zich in de regering.

- Omwille van het behoren tot...

Ten gevolge van zijn werk in de politie en het feit dat hij Soenniet is.

Hij moet dus vluchteling erkend worden. Mevrouw moet vluchteling erkend worden."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In onderhavig verzoekschrift stellen verzoekers het volgende:

"Het CGVS beweert dat "de Commissaris-Generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Dhi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet"

Het CGVS is gebaseerd op gegevens van CEDOCA vdd 21 maart 2014. Maar iedereen weet hoeveel de situatie in Irak ernstig is verslechterd.

Zo :

Men kan lezen : Site du Ministère des Affaires Etrangères (20 juillet 2014) "La situation de sécurité en Irak reste instable et très dangereuse pour tous les voyageurs. La situation dans la Région du Kurdistan est mieux qu'ailleurs en Iraq (cfr. infra). Les mesures de sécurité pour les voyageurs sont pratiquement nulles. Les risques d'attentats et d'actes de banditisme sont importants. Les récents combats dans le nord du pays et le risque que les violences ne s'étendent jusqu'à Bagdad rendent la situation très précaire et volatile. Les récents combats dans la province d'Anbar et Ninive on fait que la situation est très incertaine et tendue. Ces provinces sont à éviter à tout prix. Le nombre d'attentats à Bagdad a récemment augmenté. Aussi les territoires contestés (les provinces de Diyala, Salahhedin, Tameem et Ninive), et les provinces shiïtes de Kerbala, Babylon et Wassit sont régulièrement frappés par des attentats et restent donc très dangereux. Les villes de Mosul (Ninive) et de Kirkouk (Tameem) sont absolument à éviter. Les provinces du sud de Najaf, Muthanna, Qadisiya, Dhi-Qar, Missan et Basra sont relativement plus sûres, mais encore très instables... »

« Irak - Réponse de M. Laurent Fabius, ministre des affaires étrangères et du développement international, à une question au Sénat (Paris, 10/07/2014)

La situation en Irak est d'une gravité exceptionnelle. L'offensive menée par le groupe terroriste de l'État islamique en Irak et au Levant (EIL) compromet l'unité et la souveraineté de l'Irak à laquelle la France est attachée et fait peser une menace sérieuse sur la stabilité de toute la région.

La France soutient le peuple irakien dans la lutte contre le terrorisme. C'est d'ailleurs à l'initiative de la France que l'EIL a été désigné comme organisation terroriste par les Nations unies en mai 2013. Elle estime cependant que pour être durable, la solution doit être avant tout politique. Il est indispensable et urgent qu'un dialogue s'engage entre toutes les composantes de la société irakienne en vue de la mise en place d'un gouvernement d'union nationale aussi rapidement que possible.

L'offensive de l'EIL en Irak crée une situation nouvelle qui renforce la capacité des terroristes à agir dans la région et au-delà comme le prouve le récent rapprochement entre l'EIL et Jabhat-al Nosra. La nécessité de renforcer le soutien à l'opposition modérée en Syrie qui fait obstacle à ce groupe jihadiste, s'en trouve soulignée.

En France, le plan du gouvernement de lutte contre les filières jihadistes sera mis en oeuvre avec la plus grande fermeté. De nouvelles mesures seront étudiées pour lutter contre la propagande des jihadistes radicaux, dissuader ceux qui sont tentés de les rejoindre et sanctionner ceux qui le font.

La France renforce par ailleurs sa coopération avec ses partenaires européens et internationaux afin d'apporter une réponse coordonnée et efficace à la menace terroriste. Elle demande également que les sanctions des Nations unies contre le terrorisme soient appliquées aux individus et entités impliqués dans le soutien aux filières jihadistes, quelle que soit leur nationalité. »

(Source : site Internet du Sénat)

« Après avoir accusé M. Maliki d'avoir conduit l'Irak au bord du gouffre par sa politique d'exclusion des sunnites, la monarchie sunnite saoudienne a mis en garde contre une "guerre civile" en Irak.

"La situation extrêmement dangereuse en Irak porte les prémices d'une guerre civile qui se répercuterait sur la région", a averti le chef de la diplomatie Saoud al-Fayçal, dont le pays a été accusé par M. Maliki d'appuyer les extrémistes » (18 juin 2014)

Momenteel zijn er weer uitbreken van alle confessionele milities. De ouders van Mijnheer werden verplicht om te vluchten. De broer van Mijnheer die een handel had heeft moeten sluiten : men had op zijn deur ingeschreven : deze behoort tot EILL.

Het is dus verkeerd van het CGVS te beweren dat de algemene veiligheidstoestand in Zuid-Irak betrekkelijk stabiel bleef.

Dat de verzoekers verschillende redenen hebben om een onmenselijke behandeling te vrezen en die de Subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet toe te kennen.

Dat het duidelijk is dat de verzoekers in de onmogelijkheid zijn om naar Irak terug te keren."

2.1.3. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift de "Conseil aux voyageurs Irak" van de FOD Buitenlandse Zaken van 13 juni 2014 (stuk 3) en een internetartikel (stuk 3).

2.1.4. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus "Irak – De geografische situering van het ISIL-offensief van juni 2014" van 24 juni 2014 (bijlage 1).

2.1.5. Per drager brengt verweerder met aanvullende nota op 9 oktober 2014 de volgende stukken bij: de COI Focus "Irak – De actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" van 25 juli 2014 (bijlage 1) en de COI Focus "Irak – Bereikbaarheid via internationaal luchtverkeer" van 11 juni 2014 (bijlage 2) (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.1.6. Op de terechtzitting van 16 oktober 2014 werd toepassing gemaakt van artikel 39/76, § 1, 7° van de vreemdelingenwet aangezien de aanvullende nota van verwerende partij van 9 oktober 2014 aanzien werd als nieuw element in toepassing van voormeld artikel.

Dienvolgens hadden de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, 8° van de vreemdelingenwet de mogelijkheid om binnen de acht dagen een replieknota in te dienen.

Met een aangetekend schrijven van 22 oktober 2014 brengen verzoekers een replieknota bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.1.7. Ter terechtzitting, na tussenarrest 132 350 van 28 oktober 2014 dat de debatten heropende, leggen verzoekers samen met een aanvullende nota een document neer van UNHCR van oktober 2014, *in casu* "UNHCR position on returns to Iraq" (eigen vertaling: "Standpunt UNHCR inzake terugkeer naar Irak") (rechtsplegingsdossier, stuk 18).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet worden verzoekers asielaanvragen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissingen weigeren verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) verzoekers verklaringen over de omstandigheden waarin hij zijn job bij de lokale politie verkreeg, weinig sluitend zijn, (ii) verzoekers verklaringen over zijn opleiding voorafgaand aan zijn werk als politieagent niet altijd even overtuigend zijn, (iii) verzoekers verklaringen over de inhoud van zijn opleiding erg oppervlakkig zijn, (iv) verzoekers kennis over de structuur van de Iraakse politie en zijn eigen afdeling ontoereikend is, (v) verzoeker zijn werk als politieagent niet weet hard te maken aan de hand van bewijsstukken, (vi) verzoekers verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven incoherent, tegenstrijdig en vaag zijn, (vii) verzoeker na zijn terugkeer naar Irak opnieuw aan de slag zou gegaan zijn bij de politie, (viii) verzoeker niets afweet van de groepering Assaëb Al-Haq (AAH), (ix) verzoekers verklaringen met betrekking tot de ontvoering van hun dochter tegenstrijdig en ongeloofwaardig zijn, en (x) de neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekers in onderhavig verzoekschrift niet verder komen dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen echter de motieven van de bestreden beslissingen niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielerelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stukken 4 en 8) blijkt dat de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar verzoekers stellen afkomstig te zijn, weliswaar verslechterd is, doch niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit het door verzoekers bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 18) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om mensen die Irak ontvlucht zijn, terug te sturen naar hun land van herkomst gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, alsook de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht.

Bovendien verklaren verzoekers soennieten te zijn en blijkt uit voormeld stuk van UNHCR dat soennieten ook in het Zuid-Iraakse Basra worden blootgesteld aan vervolging.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 juni 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS